

Universitätsbibliothek Paderborn

Benedicti Ariæ Montani Hispalensis Poemata

In Qvatvor Tomos Distincta

In quo Dauidis Regis ac Prophetæ, aliorumque sacrorum Vatum Psalmi; ex
Hebraica veritate in Latinum carmen obseruantissimè conuersi

Arias Montano, Benito

Antverpiæ, 1589

Psalmvs CII. Domine exaudi orationem meam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44993

- Nec qui præaltis est oculis, neque
Corde arroganti qui intumeat, fero:
6 Attendo & in terræ fideles
His oculis, sociosque gratos.
Hos mecum iisdem sedibus applico;
Esse & vita quem non piget integræ.
Hunc ipse dilectum ministrum
Esse mihi statuo proboque.
7 Auctor dolosæ fraudis & artifex
Nullus malebit sub trabibus meis;
Qui vana consultâ loquetur,
Ante meos oculos neque adstet.
8 Manè ac per omnes sollicitus dies
Omnes recidam protinus improbos
Terra; sacrata ex urbe ut I AL
Prauifici minuantur omnes.

PSALMVS CII.

Domine exaudi orationem meam.

MISERIARVM DÉPREGATIO.

- 1 Oratio afflicti, cum obnuntur & effundit coram
D O M I N O meditationem suam.

Carmen Dicolon Tetrastrophon.

- 2 I A S aure precem suscipito meam,
Hæc mœsta atque adeat te querimonia:
3 A me neu faciem consideris tuam
Angustum mihi per diem.
Te quo clamo die mortuis & inuoco,
Aurem fleste precor mi facilis tuam,
4 Respondeque citius: namque dies mei
Ceu sumus tenues eunt:
Vsto hæc ossa pyræ ceu rogas auolant;
5 Ictum corque perit gramen ut aridum:
Nam pane ipse etiam non memini meo
Vesci, ut displiceo mihi.
6 Dum suspiro gemens, ossibus hæc caro est
Hærens, assiduus marcida vocibus:
7 Ceu silvestris ausi congemo, in aridis
Qualis falco gemit locis.
8 Ceu testo assiduus passer agit, fui
Solus, probra meis hostibus heu die

9. Multa

- 9 Multa omni excipiens; tum mea deierant
Stulta hæc gens mihi per mala:
10 Et, panem veluti, sic cineresedo,
Et potum tepidis misceo fletibus:
11 Ira hæc nempe tua in me efficit ac furor,
Semper sentio quæ miser.
12 Me quem sustuleras, præcipitem iacis;
Inclinata velutique umbra dies mei;
Ipse utque herba, virens, gramen ut, areo,
Fusus viribus omnibus.
13 IAS perpetuo tu solio sedes;
Fama &, quam celebret posteritas tuam,
AETates superat sœculaque omnia,
Quoquot tempus agens volat.
14 Rem, surge, ac miserans cerne Sioniam,
Nam tenipus placidæ huic munera gratia,
Certum pollicitis postulat, illicet
Opportuna venit dies.
15 Affecere tuos nam famulos nimis
Dispersi lapides, pulueris illius.
Gratos atque pios commiseret, faues
Quorum tu studiis bonus.
16 IAE nomen erit gentibus omnibus
Terrori, atque tui gloria numinis,
Reges quod metuent quotquot habet finis
Tellus fertilis ac fouet.
17 Muros ædificet cùmque Sionios
IAS, conspicuus tunc fuerit suæ
18 Maiestatis honos: respicietque de-
ferti haud despiciens precent.
19 Hæc & scripta etiam posteritas leget,
Edendus populus IAH celebret quoque:
20 Nam sancto solio prospicit è suo,
Celsæ & sedibus è domus.
Terram conspicere ut non piget infimam
IAM de nitidis sedibus ætheris;
21 Ut vincti genitus audiat; & neci
Addictos soluit graui.
22 IAE vt laudis honos per Solymam sonet,
Narrata & resonent munera nominis
Magni, is constituit quod proprium sibi,
Et grata hoc referat Sion.

23 Cù
I A
24 He
25 F C
Di
An
26 Fun
Te
27 Cæ
Cu
Er
28 Is
29 Et
Vit
Qu
I N
2 Me
3 Ille
4 Ille
5 Os
6 IA
7 Mo
8 Ef
23 Cùm

L I B E R I V .

161

- 23 Cūm regna & populi conuenient simul,
IAM cūmque piis muneribus colent.
24 Heu vimque ille meam presserat in via, &
Soles reddiderat breues.
25 F O R T I S mī, ergo dies ad medium meos,
Dixi, præproperè exscindere parcito;
Annis ipse tuis vtere, qui omnia
Vincent sœcula sœculis.
26 Fundamenta prius fortia ieceras
Terra; constat opusque è manibus tuis
27 Cœlorum: peteant quamlibet omnia hæc,
At numen stabile est tuum.
Cuncta hæc, vestis vti trita, vetusque, erunt,
Et mutabis vti sordida pallia:
28 Is tu, qui fueras, semper eris; neque
Anris finis erit tuis.
29 Et nati famulis postera gens tuis,
Vitamque incolumes pacificam colent;
Quorum compositum semen erit piæ, &
Vultus ante tuos ager.

P S A L M V S C I I I .

Benedic anima mea Domino.

I N E X H A V S T A E M I S E R I C O R -
D I A E C E L E B R A T I O .
Daudis.

Carmen Dicolon Distrophon.

- M Ens IAM cane grata mea, & mea viscera sanctū
Eius dicitis quoque nomen.
2 Mens IAM cane grata mea, ac ne dona canenti
Illi exciderint tibi cuncta.
3 Ille tibi ignoscit clemens praua omnia; morbos
Ille tibi medicusque resoluit.
4 Ille tuam redimit vitam fouea atque sepulchro,
Te & clemens bonitate coronat.
5 Os istud saturatque bonis, aquilæ instar & astam.
Ante tuam nouat ille iuuentam.
6 IAS iusticias exercet, iudiciorum
Omnibus est auctor quoque pressis.
7 Monstrauit propriasque vias, mirandaque Mosi
Israëlis natis sua gesta.
8 Est clemens facilisque IAS, est naribus amplis,
Et multus bontate benigna.

L

9 Iurgia